

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 13437/22
Дана 15.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Јасмина Савић и Весна Слијепчевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Милане Узелац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА власника ББ из ..., ..., коју заступа Вук Степеновић, адвокат из Шапца, Патријарха Павла 9, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, СЕКТОРА ЗА ДРУГОСТЕПЕНИ ПОРЕСКИ И ЦАРИНСКИ ПОСТУПАК, ОДЕЉЕЊА ЗА ДРУГОСТЕПЕНИ ПОРЕСКИ ПОСТУПАК, Београд, број 431-01-00797/2018-39 од 30.12.2021. године, у предмету утврђивања доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, у нејавној седници већа одржаној дана 15.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба пореског обвезника, овде тужиље, власника ББ са пословним седиштем у ..., ..., ПИБ ..., изјављена на решење Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Шабац, број 099-431-03-00368-2017-1 од 09.07.2018. године, којим је, у тачки I диспозитива, АА, власнику ББ предузетник, утврђено коначно задужење доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2017. до 31.12.2017. године на основицу доприноса за социјално осигурање у износу од 274.095,00 динара, по стопи од 26%, у висини од 71.265,00 динара и одређено да коначна утврђена обавеза доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2017. године до 31.12.2017. године износи 71.265,00 динара; тачком II диспозитива, одређено да је коначно утврђену обавезу овим решењем и месечну аконтацију доприноса за пензијско и инвалидско осигурање обвезник дужан да плаћа на следећи рачун: 840-721342843-83 - Допринос за пензијско и инвалидско осигурање самоопорезивањем, за лица која у складу са законом самостално обављају привредну или другу делатност, свештеника и верских службеника, ако нису обавезно осигурани по основу запослења и лица која су

оснивачи, односно власници привредних друштава који у њима раде, као и лица који су оснивачи, односно чланови привредног друштва, за које привредно друштво обрачунава и плаћа доприносе, по моделу 97 са позивом на број 36-099-104375089; у тачки III диспозитива, одређено да је основицу доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за здравствено осигурање и доприноса за случај незапослености из тачке 2. диспозитива решења, обвезник дужан да усклађује квартално са растом просечне месечне зараде у Републици у претходном кварталу; у тачки IV диспозитива, одређено да је доспеле, а неизмирене обавезе, обвезник дужан да плати у законом прописаном року, на основу члана 114а у вези члана 93. и члана 111. Закона о порезу на доходак грађана (“Сл. Гласник РС”, број 24/01....113/17); у тачки V диспозитива, одређено да се на износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања, осим камате, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто; у тачки VI диспозитива, одређено да ће се уколико обвезник доспеле обавезе не плати у прописаном року, наплата извршити принудним путем, доношењем решења о принудној наплати пореза и споредних пореских давања, те да трошкови поступка принудне наплате и посебне једнократне таксе на принудну наплату у висини од 5% од износа доспелих, а неплаћених пореза, а која се обрачунава и приписује главном дугу на дан почетка поступка принудне наплате, падају на терет обвезника; и тачком VI диспозитива, одређено да жалба не одлаже извршење овог решења.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 25.03.2022. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи, да је за време трајања првостепеног и другостепеног поступка њена предузетничка радња брисана из Регистра привредних субјеката Агенције за привредне регистре. Указује, да је предмет овог пореског поступка одлучивање о евентуалној обавези тужиље по основу неплаћених доприноса за социјално осигурање за период од 01.01.2017. године до 31.12.2017. године, односно по основу доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Истиче, да је основно спорно чињенично питање то, да ли је она у наведеном периоду уопште обављала делатност, тј. да ли је и када отпочела са обављањем делатности, у ком смислу се поставља питање да ли је уопште настала обавеза плаћања доприноса за обавезно социјално осигурање. Наводи, да је неспорна чињеница да је уписана у регистар АПР решењем тог органа број БП 67895/06 од 11.04.2006. године. Даље истиче, да овај правни субјект – предузетничка радња, никада није започела са обављањем делатности, због тога што је услов био добијање овлашћења Народне банке Србије за обављање мењачких послова, које надлежни орган никада није издао. Указује, да су у прилог овим тврдњама првостепеном органу достављене Потврда Министарства финансија – Сектора за мењачке и девизне послове и игре на срећу, број 610-484-11-00966/2018-03-002 од 23.05.2018. године, и Потврда Комерцијалне банке АД Београд, да на текућем рачуну предузетничке радње није било промета у периоду од дана 11.05.2006. године, као дана отварања рачуна, до дана 30.05.2018. године, као дана издавања потврде. Наводи, да првостепени и тужени орган ове наводе и писмене доказе нису суштински разматрали нити брижљиво ценили, што су били дужни да учине, па су тако на погрешан начин утврдили чињенично стање, на које су након тога погрешно применили материјално право, што је резултирало незаконитим одлукама.

Истиче, да првостепени орган није извео било какве доказе који би упућивали на супротно од онога што је у поступку доказано, а тиче се спорног питања обављања делатности од стране тужиле, тим пре што је за период који је обухваћен решењем првостепени орган утврдио да не постоји обавеза плаћања пореза на добит и доходак грађана, што јасно указује пословну неактивност контролисаног субјекта. Имајући у виду изнето, указује да се може извести закључак да првостепени орган заправо и не спори да предузетничка радња тужиле никада није обављала делатност, али да се из овако утврђеног чињеничног стања изводи неправилан закључак и погрешно подводи под поље примене прописа који се односе на обавезу плаћања доприноса за обавезно социјално осигурање. Сматра, да је на утврђену чињеницу да она никада није отпочела обављање делатности, с обзиром да се за то нису стекли законом прописани услови (недостатак дозволе за обављање мењачких послова), првостепени орган био дужан да примени одговарајуће материјално право садржано у одредбама члана 50. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и чланова 12. и 14. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, које цитира. Тврди, да би првостепени орган, да је поступио на начин на који је био дужан да поступи, утврдио да за период који је обухваћен првостепеним решењем не постоји обавеза плаћања доприноса за обавезно социјално осигурање која би пала на њен терет. Истиче, да првостепени, ни другостепени орган нису правилно применили материјално право које се односи на ову пореско-правну ствар, и да за то нису дали јасне и недвосмислене разлоге. Наводи, да преопширна образложења која су садржана у првостепеном и другостепеном решењу суштински не пружају одговор на питање који су то разлози који доводе до овакве одлуке, осим констатације другостепеног органа да фактичко необављање делатности не може да се тумачи као прекид обављања делатности. Сматра, да је овакво схватање другостепеног органа неприхватљиво. Указује, да је у конкретној ситуацији за отпочињање обављања делатности постојао претходни услов – добијање одговарајуће дозволе, односно овлашћења, које никад није издато, па околност пријаве почетка обављања делатности, односно њеног прекида код АПР-а, није од битног утицаја на одлучивање, будући да она у сваком случају није ни могла да обавља делатност. Тврди да, како није отпочела са обављањем делатности, није настала ни обавеза плаћања доприноса за обавезно социјално осигурање. Предлаже, да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, а туженог обавезе да јој накнади трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 11.250,00 динара и на име таске на тужбу и пресуду по одмерењу суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да тужилца,

власник предузетничке радње ББ, са седиштем у ..., ..., није поднела пореску пријаву – ППДГ-1С, биланс успеха – БУ и порески биланс – ПБ 2 за период рада 01.01.2017. године до 31.12.2017. године. У поступку канцеларијске контроле, који је почео слањем позива број 431-2-104375089/2018 од 22.05.2018. године, на који се тужила уредно одазвала, и дала изјаву да је тачно да је решењем АПР број БП 67895/06 од 11.04.2006. године регистровала мењачницу ББ предузетник, а да наведену документацију није доставила због тога што фактички никада није отпочела са обављањем делатности, јер није добила овлашћење за обављање мењачких послова. У прилог наведеној чињеници тужила је доставила Потврду Министарства финансија, Пореске управе, Сектора за мењачке и девизне послове и игре на срећу, број: 610-484-11-00966/2018-03-002 од 23.05.2018.године, Потврду Комерцијалне банке а.д. Београд да на текућем рачуну предузетничке радње ББ предузетник број 205-105814-30 у периоду од 11.05.2006. године до 30.05.2018. године /дан издавања потврде/ није било промета, односно никаквих промена и Потврду о поднетој пријави на обавезно социјално осигурање (образац М-3А) да је у радном односу код ВВ предузетник од 19.10.2006. године. На основу наведених чињеница утврђено је да тужила није остварила приход од обављања самосталне делатности у периоду од 01.01.2017. године до 31.12.2017. године и да није обвезник пореза на приход од обављања самосталне делатности, али да је, на основу Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, обвезник доприноса за обавезно социјално осигурање. Даље је утврђено да најнижа месечна основица доприноса на основу објављеног податка о износу најниже месечне основице доприноса за обавезно социјално осигурање, за период: 01.01.2017. године до 31.01.2017. године износи 22.204,00 динара („Службени гласник РС”, бр. 88/2016); за период 01.02.2017. године до 30.04.2017. године износи 23.229,00 динара (“Службени гласник РС”, бр. 07/2017); за период 01.05.2017. године до 31.07.2017. године износи 21.906,00 динара (“Службени гласник РС”, бр. 41/2017); за период 01.08.2017. године до 31.10.2017. године износи 23.446,00 динара (“Службени гласник РС”, бр. 73/2017); и за период 01.11.2017. године до 31.12.2017. године износи 23.074,00 динара (“Службени гласник РС”, бр. 96/2017). Стога је, пореском обвезнику АА, овде тужили, утврђена укупна основица доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, за период рада и период осигурања, за период од 01.01.2017. године до 31.12.2017. године када је делатност обављала из радног односа у износу од 274.095,00 динара и задужење доприноса за ПИО у износу од 71.265,00 динара, по стопи доприноса за пензијско и инвалидско осигурање која износи 26%. Одлучујући о жалби тужиле, тужени орган је оценио да је ожалбено решење правилно и на закону засновано. Ожалбеним решењем, по оцени туженог органа, правилно је утврђен коначни износ доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на најнижу основицу, с обзиром да тужила није остварила опорезиву добит, у складу са одредбом члана 36. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Тужени орган је ценио жалбене наводе тужиле којима указује да никада није отпочела обављање делатности и да предузетнику који прекине обављање делатности у складу са законом, обавеза плаћања доприноса мирује у периоду у коме не обавља делатност, сходно члану 50. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, али је нашао да нису од утицаја у овој управној ствари. Ово стога, јер је тужила, имајући у виду да је регистрована у Агенцији за привредне регистре од 26.04.2006. године, као власник ББ предузетник ..., са почетком обављања делатности од 15.05.2006. године, и да није у предметном периоду привремено прекидала обављање делатности, порески обвезник

по основу обављања самосталне делатности из члана 6. Закона о порезу на доходак грађана, у вези члана 32. став 2. истог Закона, а тиме и обвезник доприноса за обавезно социјално осигурање сходно члану 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, без обзира на жалбене наводе о необављању делатности. С обзиром да је неспорно утврђено да тужила није имала привремени прекид обављања делатности у складу са законом, нити је брисана из прописаног регистра, односно да има статус активног предузетника у периоду на који се односи ожалбено решење, тужени орган је оценио да је првостепени орган правилно поступио када јој је ожалбеним решењем утврдио обавезу доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Надаље, жалбене наводе којима се оспорава утврђивање обавезе плаћања доприноса због тога што није остварен приход, тужени орган је оценио као неосноване, имајући у виду одредбе члана 36. и 50. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Тужени орган је, ценећи жалбене наводе тужиле у којима се позива на члан 12. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, који прописује да су осигураници самосталних делатности лица која у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења, нашао да нису од утицаја у овој управној ствари. Ово стога што је, одредбом члана 12. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање прописано да се када осигураник остварује приходе по више различитих основа (радни однос, самостална делатност, уговори и др.), допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање обрачунава и плаћа по свим тим основима, до износа највише годишње основице доприноса, у складу са овим законом. На основу свега изнетог, тужени орган је одбио жалбу тужиле и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање ("Службени гласник РС", бр. 84/04...113/17) прописано је да су обвезници доприноса за пензијско и инвалидско осигурање осигураници, у складу са законом који уређује систем обавезног пензијског и инвалидског осигурања, између осталих, предузетници. Одредбом члана 12. став 1. наведеног закона прописано је да када осигураник остварује приходе по више различитих основа (радни однос, самостална делатност, уговори и др.), допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање обрачунава се и плаћа по свим тим основима, до износа највише годишње основице доприноса, у складу са овим законом. Одредбом члана 22. став 1. истог закона прописано је да је основица доприноса за предузетнике који у складу са законом који уређује порез на доходак грађана порез плаћају на стварни приход је: 1) месечни износ личне зараде у смислу закона који уређује порез на доходак грађана, или 2) опорезива добит ако предузетник не исплаћује личну зараду из тачке 1) овог става. Одредбом члана 36. став 1. прописано је да месечна основица доприноса не може бити нижа од најниже месечне основице доприноса, а ставом 2. истог члана да ако је основица доприноса, прописана овим законом, нижа од најниже месечне основице доприноса, обрачун и плаћање доприноса врши се на најнижу месечну основицу доприноса, ако овим законом није друкчије уређено. Према члану 37. став 1, најнижу месечну основицу доприноса чини износ од 35% просечне месечне зараде у Републици исплаћене у периоду за претходних 12 месеци почев од месеца новембра у години која претходи години за коју се утврђују и плаћају доприноси, за који су објављени подаци републичког органа надлежног за послове статистике, ако овим законом није друкчије одређено, док према ставу 2, износ најниже месечне основице, из става 1. овог члана,

сваке године објављује министар надлежан за послове финансија, а служи за обрачун и плаћање доприноса почев од првог јануара године за коју се доприноси утврђују и плаћају. Одредбом члана 44. прописано је да стопе по којима се обрачунавају и плаћају доприноси јесу: 1) за обавезно пензијско и инвалидско осигурање – 26%. Према члану 50. став 1, предузетнику који привремено одјави обављање делатности, у складу са законом, за тај период мирује обавеза плаћања доприноса, осим ако поднесе захтев Пореској управи за плаћање доприноса у том периоду. Одредбом члана 64. истог закона прописано је да обвезници доприноса не могу бити ослобођени обавезе обрачунавања и плаћања доприноса.

Одредбом члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС”, бр. 34/03 ... 142/14) прописано је да су осигураници самосталних делатности лица која, у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења. Одредбом члана 14. став 1. наведеног закона, прописано је да се својство осигураника стиче даном почетка, а престаје даном престанка запослења, обављања самосталне или пољопривредне делатности, односно обављања уговорених послова. Одредбом члана 191. став 1. истог закона, прописано је да је осигураник запослени који обавља послове из члана 12. став 1. тач. 1) до 3) овог закона, обвезник уплате доприноса на основице које се овим законом утврђују за осигуранике самосталних делатности из члана 12. став 1. тач. 1) до 3) овог закона.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и утврђене чињенице правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је у поступку спроведеном без повреде правила поступка, одбио, као неосновану, жалбу тужиље изјављену против решења првостепеног органа, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Ово стога, јер из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је у спроведеном поступку несумњиво утврђено да је тужилца регистрована у Агенцији за привредне регистре од 26.04.2006. године, као власник ББ предузетник ..., са почетком обављања делатности од 15.05.2006. године, и да није у предметном периоду привремено прекидала обављање делатности, из чега недвосмислено произилази да је обвезник доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у складу са цитираном одредбом члана 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, без обзира на наводе тужбе о необављању делатности. Код таквог стања ствари, првостепени орган је тужилци, као осигуранику из члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члана 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, правилно утврдио основицу доприноса у износу од 274.095,00 динара, на основу објављених података о износу најниже месечне основице доприноса за обавезно социјално осигурање, на коју јој је правилном применом стопе доприноса од 26 % утврдио задужење доприносима за обавезно пензијско и инвалидско осигурање у износу од 71.265,00 динара. С тим у вези, Управни суд налази да је тужени орган правилно оценио да су обвезници плаћања доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, према Закону о пензијском и инвалидском осигурању, у смислу члана 12. и 191. тог закона, лица која самостално обављају привредну или другу делатност без обзира да ли су истовремено осигурана и по основу радног односа.

Доносећи одлуку, суд је ценио све наводе тужбе, али је нашао да су без утицаја

на правилност и законитост оспореног решења, будући да су истоветни наводима жалбе, које је тужени орган, у складу са одредбом члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку, потпуно и правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему, као правилне и законите, прихвата и овај суд. Тужилца није навела ниједну нову околност, нити пружила нови доказ који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на другачије одлучивање.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је на утврђену чињеницу да тужилца никада није отпочела обављање делатности с обзиром да се за то нису стекли законом прописани услови (недостатак дозволе за обављање мењачких послова), првостепени орган био дужан да примени одговарајуће материјално право садржано у одредбама члана 50. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и чланова 12. и 14. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, који су истицани и у жалби, али је имајући у виду да се почетак, прекид и престанак обављања делатности пријављује Агенцији за привредне регистре, а да је у спроведеном поступку утврђено да је тужилца пријавила почетак обављања делатности Агенцији за привредне регистре, да није имала привремени прекид обављања делатности у складу са законом, нити је брисана из прописаног регистра, односно да је имала статус активног предузетника у периоду на који се односи ожалбено решење, те да сходно цитираној одредби члана 64. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, обвезници доприноса не могу бити ослобођени обавезе обрачунавања и плаћања доприноса, нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

На основу изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилце, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20), одбио захтев тужилце за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.06.2023. године, III-4 У. 13437/22

Записничар
Милана Узелац,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ